

som tage en uforholdsmæssig Del af Generaldirektørens Tid. Dertil kommer saa, at hans Alderstillæg, som allerede berørt af den ærede foregaaende Taler, er blevet betydelig forbedret. Alt i alt se vi altsaa, at der falder paa denne ene Post, helt oppe paa Toppen af Etaten, i alt 15,800 Kr. Naa, det er jo en ganske betydelig Forhøjelse, og det turde være meget tvivlsomt, om Nødstilstanden er paa dette Sted. Jeg tror, at naar en Mand har ca. 8,000 Kr. at leve af, kan man ikke sige, at der er nogen Nødstilstand til Stede, og det har vel heller ikke været den højtæredede Ministers Mening at mønte de skarpe Ord ved Fremsættelsen paa Generaldirektøren.

Merudgiften til Generaldirektoratet og Personalet i de 3 højeste Lønningsklasser andrager, som jeg før udtalte, 225,500 Kr. Jeg tror, at man paa dette Omraade kunde spare ganske betydeligt. Jeg deler fuldstændig den ærede foregaaende Talers Mening i saa Henseende. Paa dette Punkt maatte vi kunne drage betydeligt fra og derved naa to Ting: for det første at komme lidt nærmere ned til Balancen og dernæst at kunne hjælpe der, hvor ifølge min Mening Nødstilstanden virkelig er. Der er et Sted hos Holberg, hvor han skildrer, hvorledes Byttet deles, naar Slaget er vundet. Saa tager Generalen først Halvdelen, dernæst tager Kaptajnen Halvdelen af det, der er til Rest, saa tager Fændriken Halvdelen af det, der er til Rest, Underkorporalen tager Resten, og den menige faar ingen Ting — Holberg siger det nu med et mere groft Ord, hvad de menige faa, et Ord, som jeg ikke her skal gentage. Den Maade, hvorpaa dette Forslag er lavet til, har bragt mig denne Holbergs Fordelingsmaade af Byttet i Minde. Det ser nemlig ud, som om det er akkurat den samme Regel, hvorefter man er gaaet frem her ved at dele disse 631,000 Kr., nemlig at Generalen faar det meste og dernæst de nærmeste, og kommer man ned til de menige, ja, saa er der ikke ret meget til dem. Der er i Dag til adskillige ærede Medlemmer omdelt et Blad for Postfunktionærerne, „Posthornet“, og deri udtales som de yngre Postbudes Mening: Hellere ingen Lønningslov end en Lønningslov i den her foreliggende Skikkelse, og der siges længere nede, at Guldknapperne er der sørget for, men Sølvknapperne, de menige, faa saare lidt. Naar man sammenholder denne Udtalelse, som altsaa foreligger her fra det underordnede Personales, fra Postbudenes Side

gennem deres Fagblad, med den Maade, hvorpaa Generaldirektørens Løn er søgt forhøjet, forstaar man, at det af mig omtalte Holbergs Ord er noget nær passende her. Man ser jo saaledes, at Postbudenes Begyndelsesløn er sat ned; den er kun normeret til 800 Kr. Man ser, at Postassistentterne, som nu rykke op til at blive statsansatte, skulle begynde med en Løn af 600 Kr., og man ser i det hele taget, at de lavere lønnede, de, der udføre det store, besværlige Arbejde, ikke ere betænkte ret rigeligt ved denne Lønningslov. Jeg haaber efter de Udtalelser, der fremkom fra Reformpartiets Ordfører, den tidligere Formand eller Ordfører for denne og lignende Love, at vi i Udvalget skulle kunne enes om at rette disse Forhold, saaledes at vi kunne til at lægge noget til der, hvor Nødstilstanden virkelig er, og drage fra der, hvor der ifølge vor Mening ingen Nødstilstand er. Vor Status er jo ikke saa overordentlig glimrende, og vort Land er ikke saa stort og saa rigt, at vi kunne kaste Pengene ud til de enkelte store Embedsmænd, vi have. Vi maa nok kunne faa besørget vore store Embeder for en rimelig Løn.

Jeg skal i øvrigt udtale min Glæde over, at dette Forslag er gaaet bort fra Lønsatserne inden for de forskellige Lønklasser og gaaet over til at hæve Lønnen ved Alderstillæg. Det er et Krav, der har været stillet baade fra Postetaten og fra Jernbaneanetaten i umindelige Tider, og det er fremhævet her i Tinget mange Gange, blandt andet ogsaa af mig, at det var en uretfærdig Maade, hvorpaa Lønklasserne deltes i forskellige Lønsatser, idet det paa den Maade, som det hidtil har været ordnet, er temmelig umuligt for nogen at komme frem. Avancementet bliver meget langsomt, for ikke at sige, at det ofte staar helt stille, hvorved ældre og vel-tjente Folk kunne staa i mange Aar paa en ganske urimelig Løn uden at kunne komme frem, ja, uden endda at have Udsigt til at kunne komme frem i en nogenlunde overskuelig Fremtid. Det maa være opmuntrende for dem, der træde ind i Statens Tjeneste, at vide, at naar de opfylde deres Forpligtelser, naar de ere flittige og dygtige i deres Kald, ville de kunne beregne deres Løn forud saaledes, at de ville kunne vide, at til den og den Tid vil deres Løn stige. Det er dette, man er kommen ind paa her, det er et Gode ved dette Forslag, og jeg kunde ønske at henstille til Jernbanekommissionen og Ministeren, at det samme Princip kunde finde